

שירה חשוקת שפת ילם

זהה שחם

המבט בריחוק והבטחות, וזאת הקיץ האחר, 94 נעמי.

ספר חתום של המוסל בריחוק, הכולל גם מובחר שירים מארבעת ספריה הקודמים, הוא ספר המתחיל - אולי מיום עצמם - תוך פיתולים והפניות, אך אין מתוך זימה בלתי-מפריעת ובלתי-סופגת בין נקודת הדאגה לסיים ההחלפה לחשוקה לרעיל במעט מתבקשת, שכן השירים מוסיפים כעין מעגל

ספר חתום: שירה

זימ, תעשי רצף של נקודות, צפיות ובלתי-צפיות, נקודות אלו מוחות צומחי זיכרון וכאן, המשרים קשת של תחושות מן הדר אל הדר, הקרח בכשר.

ואינה מתקפה לו, אם היפוכו של שירה, ירבה, אין היא מתקפת על הנקודה שהייתה נחרת לכוננה בו, שירה המקרינה ממשיתה המתחמת של אבן, שאינה מגדירה עצמה בקלות. גם רגעי ההתנסות והדרים שלה צפויים בארונה רגעי המסקלת את דרכה מניה ובית, כמו ברעפים שאני כאמולה באלוהי הרוח, אני יראה אותי משריף בין פירי הדרוז / כפר פיריפים שזו עתה נציא מטלמיים / וראתו זהם וזרתם תם מותם. (ברגעייה)

לגיע כנון אלה גירדים בספר, רוחים בו יחור השירים הנבועים בחתום

דרכה כאב אצור בשירי הקובץ ולא מעט מאמצים מושקעים במחזורי ובאופניו. בעיקר כחלק מן מודעות השירים המתמודדים עם חוויות השכול

של, מישור חירום של הסכון בהנעות ריש מיותרות, כלשונו של הדוברת, שירים המתאפיינים בתיקצוב הקצב של המשפט / משמעות בניגוד השיחא / רישום מנוג של מניחי המעוות, (ולא כדרכים).

זוהי שירה חשוקת-שפתית, הגלומה על כל מלה, ומשדרת אותו בהסכנות, עניינית מבוננת, ללא שמץ של הנפצעות או גינודו, תכונה זו מאפשרת את הוקרה הכמו-אובייקטיבית של החושות האינסופיות והמוכרות ביותר, הנחשפות לרגעים כן אפשר לחיות על האנטימה של הברי מעטם צלילי פלור של כאב באמצעות בחינה בכיכיל של הנפגעת הפניי, ששירי עינים נקשפים, בבר לא מאומנם / מתחילים לפעול התבוננות / [...] ואיננו תרונה עליונית, באור מורית רבה / הם מוריס ארנה לישות את מרטיני הדימן / ולעצמה אל הוהבדירי (שירי עינים), או לחלופין - ללא במתיק את התחושה הכבדה, ובגלוי, ששירתו של הדבר מן הריביות / כפר כנון ששורה של גולל חברה בעת השכיח הראשונה (ששפתיה).

בהתאמה נמורה על הקורס הפואטיים המתמנים מן האמור לעיל, וזו שירה חשוקת-שפתית בספרים עם כעלי, פרופיל נמוך, כעין סמלים, סמליים, הכולר-סאלרס, כמעט בלתי-מורגשים למראית עין, עם זאת הם עשויים בעינינו

מתוך עמדה של, אנדרטייטמנט מלאכה נאמנה בעינינו של המשמעותיות, במיקרון ובכוללות, כמו, 'במלפלה המסופמות מראים די של אשה נזרית, ממעטת / את ארץ השמלה שחשורה לי אצור / ושאלתי למחר / ואינה חזקה לשאל בלילות' (בצפיות). וזו הנבונה והמנוסת באיש ובאינסופי חזקה מינה ובה לחיות רק הנוכח של דברו ליות מחושי, הולפת סמל לכל חרדה משמעותי-חשבת מתחמים האמורים ליות גדרים כפי חולת. כן באשר לישוה הנגד ליד דוד האוכל כשיר, גולדונו כאן, אשר, 'תורו קרע השורשים / מורידים להנפשות יחיד, תמונה שכיחה בנור הקיבוץ, שהיא קרע השמיר / השיר, מתפקדת כשיר גם כסמל בודד של דוד הנבנים אשר גולדו, כלשונו השיר, 'היות צעירים / בארץ צעירה / בלי כפיס, פבורת תוריים, משמע נטילי שורשים, המצאים תחילו בהנפשות כחבריה, ליד המינות הנבלים שבתפלת הורב הציבורי-רשמי, נכירות - ביוגמאות אלה ובאורות הפורות בקובץ - גם ורישיות והראיה המעמיקה בחיבת השירים הנתיים להפסי כסמלים.

אין כי נבדור ונקצו מכל שפירה של המשוררת, מורס השירים בספר זה, כעין רצף אוטוביוגרפי, כמון, עקרון הברייה הפועל כן שהנבנים של שירים מובנים שונים, זה ליד זה, יצרת לא רק את הרצף האמור, אלא גם את ארצות היחיד, ולתחושה של הדימוס הנתיים תע בין גילוי לאשיות, שחשבותו מרובה בעצוב השן הבלתי, והכבוש, של השפיר.

בכיון שירי הקובץ הנחרתם לשימוש המעגל האוטוביוגרפי של הדוברת כוללים השירים הנגעים בדרכים שונות, גישא האמנות, המוסל בריחוק בחתום את הפועת האמנות מנקודת המבט הנוי-פואטי, המאפשרת וזית ראייה כפולה כן ואת מנקודה זו מתאפשר גם אותו חשוקת-שפת, שבוספר מעגל יסו כלינה כשור מתחלפת עתה בפנים ובחוליה, ולעומת זאת נסגר מעגל של חכמה וחרדות, כפי כשיר, כשירייתו, כניכר, והמחול כד, 'ששירייתו בתיים נשבעתי: אחרתן ולא אראו לעולם / את פירי המצפיתים / שחמיים מקנאים באמדות אחרות, ומסווים במלים, אני זקנה מדי ופני המצפיתים / שחמיים מקנאים באמדות אחרות / אינם נדחים לאיש מלפני'.

לא וכרה לי כשירת הנשים הישראלית חשיבה מלאה הנושבת כלכך של שירי אומות, חשיבה זו, בדרת להיטבת אחרת, אינה מובילה או מסומנת בספר בשל דימוס וצפוי, והגלישה את הקורא משיר לשיר ומתפקד פיגורטיבית אחר לחירת, עם זאת כוללת קצוות שירי האמנות, הן במספר השירים והן בניסיון לגעת בנושא שוב ושוב מוזיות רבות ושונות, אין שום משמעות או מסייגות, גלוייה בשירים הללו, גם הם תחומים בחתום האינסולטואיות האמנותי, את כלל שירי הספר, רוחמה אתה תעשריה לית מושג על סיבם הוא השיר 'נבית'.

כאשר נספח הולב בריחוקת השמן בבקב / למה לא אכנס גם אני אל בין קישולי מיטאלה-רובם, ולא תפסחו ארצם בארצה // אבל חרף הבימה נתנים לי שירי יחידות רק לפרצות עין / השירית בארצות ארתי לשעור קלי / בחרת העיני עונתו הריחוק / עם שיריפ הנוגה //

ודרה כאב אצור בשירי הקובץ, האמור, לא מעט מאמצים מושקעים בהסוואתו ובאיפוק, בעיקר אמורים הורבים כולק האורז, שם מרכיבים מריב השירים החדשים, ביניהם אלה המתמודדים עם חוויות השכול, השקה של מות לפני שירים אלה, על-אף הערעורם העקרוני לאותה פואטיקה של אישור, של מבט צעיר

דיעונית אחרונות 23

20.4.1990

חמוסל בריחוק

הדיבור קשה ומסומת, כוללים, מולקט, נימה של נכמרות, כמעט אפשר לומר - של רך, אשר לא היערה מרוב השירים האחרים בספר, עלים גם התאפקו שלם על הקורא הוא שונב, יש בהם איז איכות ממוססת, לא-יצואנית, הפועלת על הקורא כמו מקור הנבחר כלכלו של הכאב:

פי נשבעתי נמתיח עיך רק לאל נשאי לה מקום / בין הנוח האפריזוב אחי האפריזוב / של תהי-במל / שלשים עמם ויתר צליל / שירה כפופה

דרך השירים הללו ובאמצעות מודובים אולם רבים כנפש אשר זאת לוח השתיקה ואת הצעקה, הם מקמים את הנענועים קורעי הנוח הנפשו, את התמיסיות ואת התחוות הכרוכות באובדן הנורא, תוך גניעה חזרת ונשבת בנקודת הכאב השותת, כל זאת - מתוך אותה התבוננות, מרוקיקית, אכזרית

שירה המקרינה מקשויות המפותת של אבן, שאינה מסוידה עצמה בקלות. גם רגעיה התמכרות הבודדים שלה צפויים בארונה רגעי המבט את דרכות

והסרת-פשות, שאיפניה את שאר שירי הקובץ, איכותם של השירים הנבחרים מקוריה בין היתר, בחיבור הזה שבין גישא השירים הללו לדרך הנבנים.

כאחד השירים האחרונים בספר, מנסה הדוברת עצמה לאפיין את שיריה. היא עושה זאת בעזרת מנה גורסה של ארונה עצמית, תוך הצגתה המכונה של השירה מכל הקשר, 'תגניג' או נישוב, 'בין שורות העינות והדעותי בדיבוב / מתעוררת גם השירה בלתי כמנעת / כפר נפוחה אלמנית של בינה ארית לתיים / קמה להשתחרות בעזרת נשים / עוצמות עיניה ומחזירה, מתעוררת מבישה / דקה מדקה / רוח מתגרה, רק ספן / של עפרייה (שירייה).

שירי הקובץ הזה, לנעמת זאת, משאירים הדבר יחור מאשר, רק ריח מנודי, נוכחותם כולסת ובלתי-מתפשרת, משרת עצמה וכיסרון לאמובל.

